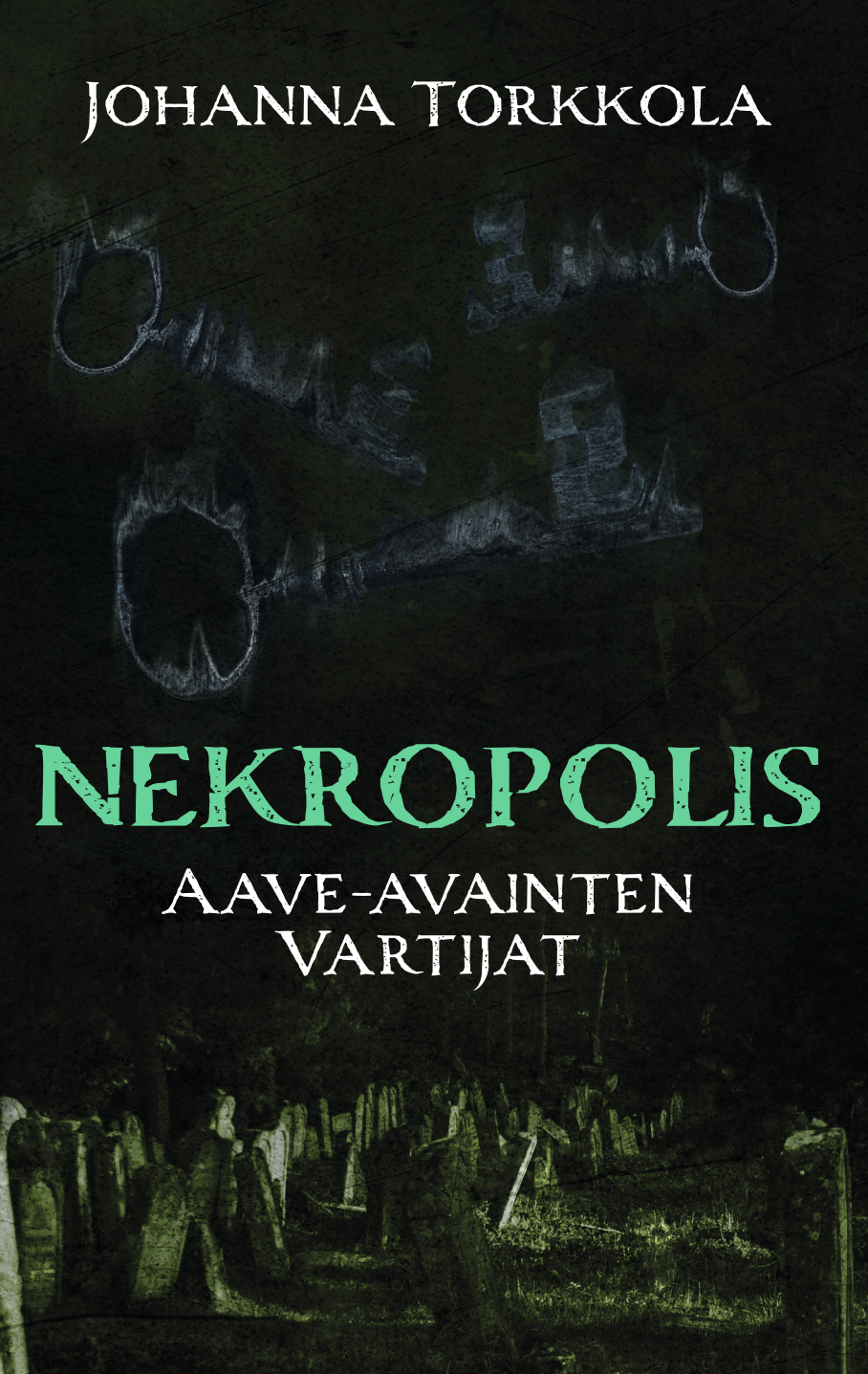

JOHANNA TORKKOLA

NEKROPOLIS

AAVE-AVAINTEN
VARTIJAT

Nekropolis

Johanna Torkkola

NEKROPOLIS

AAVE-AVAINTEN VARTIJAT,
OSA 1

© 2025 Johanna Torkkola

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100
Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-89-4977-0

NEKROPOLIS OSA 1: AAVE-AVAINTEN VARTIJAT

Luku 1: Vaarajoen Sanomat.....	7
Luku 2: Tässä elämässä	23
Luku 3: Uusia laukauksia	31
Luku 4: Särkynyt ikkuna	39
Luku 5: Muumionharsoja.....	52
Luku 6: Suonoita.....	63
Luku 7: Velalle kasvoja	74
Luku 8: Kristallilähde.....	79
Luku 9: Ensimmäinen puraisu	91
Luku 10: Nakertajan elämänvelka	104
Luku 11: Haudatut sielut	119
Luku 12: Ruumiidentuulen vihellys	130
Luku 13: Hän, joka tietää totuuden	141
Luku 14: Vaihtokauppaa	151
Luku 15: Elonvelan lait	164
Luku 16: Maatuja.....	176
Luku 17: Kirouksesta siunaus.....	190
Luku 18: Sarbonak.....	199
Luku 19: Kauhun hinta.....	212

LUKU 1:

VAARAJOEN SANOMAT

”Tämän päivän Vaarajoen Sanomissa on ilmoitettu mielenkiintoinen uutinen! En enää ihmettele, miksi ystäväni Mayrang Tang käski minun lukea hautausmaiden reliikkejä koskevan artikkelin kahteen kertaan. Ilkeä Metalliliiga havittelee Kuoleman aarteita! Sanokaa minun niin sanoneen.” Näin tokaisin itselleni miettelääseen sävyyn, kun luin Vaarajoen Sanomat -sanomalehtä pienen puisen taloni terassilla. Minä, Leidi Johanna, olin Vaarajoen kunnan ainoa Näkijä. Tuonelanmäen noita, joka tiesi muinaisen maailman hautausmaista ja hautareliikeistä lähes kaiken.

Arvasin Vaarajoen Sanomia lukiessani, että Vaarajoen kunnan oma poliisi olisi kiinnostunut selvittämään nilkkien hautavarkaiden osoitteet. Tunsin rauhattomissa luissani, että en ollut ainoa, joka oli kiinnostunut artikkelissa mainitun hylätyn hautausmaan oudoista valoilmiöistä. Siemaisin mustaa kahvia pienestä pinkistä kupistani ja jatkoin paksun sanomalehden lukemista. Vihreät viirusilmäni olivat naulittuina uutiseen, jossa mainittiin hylätyllä hautausmaalla nähdyt valokaarien väläykset ja raunioluostarin itsestään soivat urut.

”Mysterivaloista kertovan artikkelin ilmoittajana on Vaarajoen kunnan poliisi. Poliisit olivat kertoneet havainneensa salaperäistä liikehdintää Läntisen lähteen hylätyllä hautausmaalla. Vaarajoen poliisipartio oli ollut tavallisella vartioreissulla hautausmaan kohdalla, kun punavalkoinen valonväläys oli värjännyt tumman yötaivaan vaaranmerkkeihin. Voimakas punavalkoinen valokaari

oli ilmestyessään peittänyt hylätyn hautausmaan suurimman sukuhaudan verellä ja jääkylmällä lumella. Valonväläyksen jälkeen ihmistä muistuttanut musta varjo oli noussut kylmästä maasta ylös, liikkunut barokkiajan pylväshautojen seassa ja kadonnut sitten puoliksi palaneen raunioluostarin kellotorniin. Kyllä, minä muistan kuulleen kaupungin vanhoilta naisilta Kippenburgin aavemetsän maastopalosta. Läntisen lähteen hautausmaa oli maastopalon tiellä ja yksi ensimmäisiä kohteita raivoavan liekkimeren edessä. Huhu kertoo lähes kaiken palaneen, mutta vanha kappeli, itse luostari ja raunioituneen luostarin sisässä olevat urut selvisivät mystisesti palosta.” Näin sihautin itsekseni muistelevaan ääneen ja jatkoin artikkelin lukemista.

”Hetkeä myöhemmin partiovuorossa olleet poliisit olivat kuulleet raunioluostarin kellotornista kuparikellojen vauhdikasta pauhua ja urkujen epävireistä ulinaa. Aikoinaan maastopalon kouriin jääneet urut olivat kiljuneet epävireistä valitusta, aivan kuin soittajana olisi ollut itse Kuolema. Tai niin partiovuoron poliisit olivat uskoneet. Padre-vainaa oli palannut kuolleista kostamaan menehtymisensä maastopalossa ja muisteli kaiholla messujaan soittamalla noen mustaamia metalliurkuja”, totesin ja nostin katsettani sanomalehdestä Läntisen lähteen hautausmaan suuntaan, jonka tiesin olevan Kippenburgin aavemetsän sisässä.

”Tiedän raunioluostarin metallinkiiltoiset urut. Niiden erityispiirre on valtava taulumainen fresko, jonka aiheena on viimeinen tuomio. Läntisen lähteen luostarin urkujen erityisyys tulee siinä, että ne ovat ainoat urut koko maailmassa, jotka on rakennettu puoliksi laastiseinään sisään. Siten urkufresko on ollut mahdollista toteuttaa urkujen keskelle. Tiedän Läntisen lähteen luostarin rakenteesta sen, että urut ovat vastapäisessä seinässä ulko-ovesta katsottuna....” Muistelin, mille Läntisen lähteen valkoinen mustakattoinen luostari oli kulta-aikoinaan näyttänyt.

”Muistaakseni Viimeisen tuomion maalasi muuan kiertelevä freskomaalaja Italiasta. Hän halusi pysyä tuntemattomana kierrellessään Vaarajoen kunnan alueella. Italialaisen freskomaalarin nimen tiesi vain padre Marcus, joka oli määrännyt freskon aiheineen toteutettavaksi. Kukaan ei saanut nähdä urkujen freskoa, ennen kuin teos oli kokonaan valmis ja maalari tiessään”, muistelin mielikuvaani raunioluostarin urkufreskosta ja palasin sanomalehden artikkelin kohtaan, jossa poliisit kertoivat hautausmaalla näkemistään valoilmiöistä.

”Poliisit olivat nähneet samana yönä toisen yhtä voimakkaan valokaaren välähdyksen, mutta harmaana. Urkujen ulina oli vaiennut kuin seinään, kun harmaa valokaari oli sukeltanut sisään palaneeseen raunioluostariin. Oli tuntunut maan jyminä ja kuulunut voimakasta sihinää ja paukahtelua, aivan kuin valokaaret olisivat keskustelleet keskenään vihamieliseen sävyyn. Sihinän ja paukahtelun vaiettua Läntisen lähteen hautausmaalle oli laskeutunut karmiva hiljaisuus. Keskenään kahinoineet valokaaret olivat kadonneet. Hiljaisuutta oli seurannut äkäinen tuulenpuuska, jonka seassa oli ollut harmaata ruumistuhkaa ja mustia pieniä valokaaria. Sen on täytynyt olla Ruumiidentuuli! Elonvelan perintäkauden aloittamisen merkki, josta olin sopinut Herra Kuoleman kanssa ennen tuloani maan päälle”, mietin vihrein viirusilmin, kun luin loppuun Läntisen lähteen hautausmaasta kertovan artikkelin.

”Kauhusta suunniltaan menneet poliisit olivat rynnänneet takaisin Vaarajoen poliisilaitokselle tekemään hälytyksen ja ilmoittamaan näkemästään. Partiolle oli naurettu, että vähemmän viinaa pojat, niin näkisitte vähemmän aaveita! Artikkelі päättyy siihen, eikä missään mainita, mitä toimenpiteitä poliisit aikoisivat valoilmiöiden suhteen tehdä. Ehkä he ovat hiljaa hyvästä syystä. Kohta kuhisee koko Vaarajoki kaikenlaisia tutkijoita ja seikkailijoita, jotka haluavat ottaa selvää mysteerivaloista. Nauranko

minä artikkelin poliiseille? Taatusti en. Minä jopa uskon heitä.” Virnistin soman virneen siroilla naisen huulillani ja otin sie-
mauksen kahvia pinkistä lasisesta kahvikupistani. Tiedossa olisi
vuosisadan viikonloppu.

Päätin lukea vielä hetken Vaarajoen Sanomat -sanomaleh-
teä, sillä kohta olisi täysin illanpimeää. Äkäinen syysmyrsky
tulisi Vaarajoen päälle Hailahden suuren vesistön suunnasta.
Pieni tuulenpuuska yritti viedä sanomalehden käsistäni, sillä
ukkosmyrsky ilmoitti lähestymisestään. Matala kumina alkoi
lähestyä, sillä myräkki oli jälleen lähempänä. Tuuli tulisi re-
pimään syksyn värjäämät lehdet puista, kaatamaan kuusia ja
salpaamaan reittejä kohti Vaarajokea. Tiedossa olisi vaikea yö.

Painoin käsilläni sanomalehden tiukemmin kiinni pienen
pyöreän lasipöydän pintaan, sillä en aikonut antaa tuulen viedä
mielenkiintoista tietoa mukanaan. Halusin ehtiä lukemaan lop-
puun seuraavan sivun tietopohjaisen reportaasin, joka kertoi
kahdesta Läntisen lähteen luostarin munkkivainaasta. Hälytyin
nimistä, jotka reportaasissa mainittiin. Hylätty hautausmaa ei
ollutkaan niin hylätty, kuin poliisit olivat uskoneet.

*”Reportaasissa kerrotaan, miten uusi partio Vaarajoen rohkeim-
pia poliiseja oli käynyt katsomassa vanhaa palanutta raunioluosta-
ria. Nuoremmilla poliiseilla oli ollut epäilyksensä röyhkeistä hau-
tavarkaista, jotka olisivat etsineet arvokkaita kultaisia reliikkejä
luostarin raunioista. Poliisit olivat epäilleet, että röyhkeä nuoriso
oli järjestänyt valoilmioit ilotulitteilla ja hitsauslaitteilla pitääkseen
uteliaat loitolla rikollisista puuhistaan. Rohkeat poliisit olivat käy-
neet ensimmäisenä Vertivirtojen sukuhaudalla, jonka suunnasta
oli leijunut sietämätön kuolleen löyhkä. Sama sukuhauta, jonka
yllä punavalkea valokaari oli yöllisen partion mukaan näyttäy-
tynyt. Todisteita ihmisten jalanjäljistä ei ollut löytynyt, ei jälkiä
ilotulitteista eikä hitsauslaitteista. Vaarajoen nuorisoa oli asemalla
kovisteltu, mutta yksikään nuorista ei ollut tunnustanut hylätyn*

hautausmaan valotyötä omakseen. Yksi heistä kertoi kaamean pamauksen pelottaneen jokaisen paikalla olleen nuoren tiehensä. Millainen pamaus? Taatusti kova. Luostarin alttaripuolen raunioseinässä oli ollut suuri reikä.” Luin reportaasia kiiluvien vihreiden viirusilmin, sillä Vaarajoen kunnan nuorisoa syytettiin kaikesta kujeilusta.

Arvelin, että tällä kerralla kyseessä ei ollut viaton kepponen, vaan vakava hautarauhan rikkominen. Eikä taatusti Vaarajoen kuriton nuoriso ollut asialla. Valokaaret olivat olleet liian suuria ihmisen tekemiksi.

”Rohkeiden poliisien hymy helposta tehtävästä hyytyi, sillä julmien Vertivirtojen sukuhauta oli löytöhetkellä ollut tuoreen veren ja sulamattoman lumen peitossa. Aivan kuten poliisien aiempi yöpartio oli raportoinut. Kummallisin piirre pylväsmäisen sukuhaudan edessä oli ollut osittain auki kaivettu hauta. Matalaksi jäänyt haudankaivu oli tehty Vertivirtojen viimeisen pojan maallisten jäänteiden yllä. Tai oletettujen jäänteiden. Kukaan ei tiedä, haudattiinko Vertivirtojen viimeinen poika, Thornix Vertivirta, todella Läntisen lähteen hautausmaalle. Siitä on yli sata vuotta! Oliko kaivaja kaivanut tarpeeksi ja löytänyt etsimänsä, vai oliko harmaa valokaari ehtinyt tulla häiritsemään häntä? Maadutaanko me, kuten tavalliset ihmiset, vai hajoavatko kehomme ollenkaan? Voisiko kaiken takana olla Maatujan kirous?” Sitä pohdin hetken, kunnes käsitin pian, mistä verisestä lumesta oli kysymys.

”Veri Vertivirtojen sukuhaudalla täytyy olla Verivalan sinetti, joka on murrettu yliluonnollisesti. Thornix Vertivirta on murtautunut vapauteen mustista mullista. Kaamea Verivalan vartija on irti maan päällä. Nekropoliksen Valkoinen Hai, joka kuoli hukummalla Hailahden mustiin vesiin. Hukkuneiden portin vartija on hyvä ystäväni, mutta en usko hänen pettäneen Herra Kuolemaa ja auttaneen Thornixia takaisin maan päälle. Linnuntietä mennessä

voisi sanoa, että karmea Läntisen lähteen hautausmaa on naapurini.” Mulkaisin reportaasia huolissani ja sitten valkoisen puisen taloni vieressä kasvavaa tiheää havumetsää, jonka takana Läntisen lähteen hautausmaa sijaitsi.

”Mitä Thornixilta olisi jäänyt maan päällä niin kesken, että hän olisi onnistunut murtamaan Kuoleman sinetin? Minusta Herra Kuolema oli huolellinen teljetessään Thornixin obsidiaanivankilaan Kuolleiden kaupungissa. Näin itse läpi kuolleiden unen, miten mustaa obsidiaanikruunuani käytettiin avaimena sielunvankilaan, kun Verivalan sinetti suljettiin. Thornixin rikos? Hän nousi kapinaan Herra Kuolemaa vastaan. Thornix äitinsä ja isänsä kanssa halusi sukulinjansa perivän Nekropoliksen heruuden, mutta Herra Kuolema ei ollut valmis luopumaan valtaistuimesta. On olemassa kaamea pieni mahdollisuus, että Thornix on onnistunut keksimään keinot Verivalasta pakenemiseen. Thornixin sielu on saattanut tulla takaisin maan päälle. Ja jos näin on, minun on lähdettävä etsimään Vertivirtojen viimeinen poika, ennen kuin hän keksii meille kaikille ongelmia. Thornixin herättäneen vihan takana saattaa olla myös yritys unohduttaa verisistä kauhuistaan tunnetut Vertivirrat. Kuulin Vaarajoen kaupungilla kävellessäni sivukujilta huhua, että muutama viikko sitten joku tai jokin olisi raapinut Thornixin vanhempien nimet pois Vertivirtojen sukuhaudan hautakivestä. Olisiko hautaa häpäissyt teko suututtanut Thornixin jäänteet ja vihan voima olisi murtanut Verivalan sinetin?” Huokaisin syvään, sillä olin pitkään arvellut Thornixin olleen haudattuna samaan sukuhautaan äitinsä ja isänsä kanssa.

Palautin vihreiden viirusilmieni katseen havumetsästä takaisin Vaarajoen Sanomat -sanomalehden reportaasiin. Kauhuapursuava reportaasi oli pääsemässä mielenkiintoisimpaan osioon, jonka halusin lukea ennen kuin minun olisi paettava päälle tulevaa myrskyä taloni sisätiloihin.

”Kun nuoret poliisit olivat vanhemman konstaapelin johdolla siirtyneet Vertivirtojen sukuhaudalta tutkimaan raunioluostaria, palaneen luostarin raunioista oli hönkinyt vastaan aavemainen tunnelma. Kuin jokin väkevä voima olisi ollut edelleen näkymättömänä läsnä. Palaneet rauniot olivat haisseet hirveälle, aivan kuin metsäpalon uhreja olisi ollut vielä luostarin romahtaneiden kattopalkkien alla. Karskit poliisit olivat silmäilleet nokisten urkujen keskellä olevaa freskoa, joka oli oudolla tavalla säilynyt kaiken hävityksen keskellä. Poliisit olivat jatkaneet matkaa, kiertäneet romahtaneet kattopalkit ja kävelleet ulos luostarin alttariseinän isosta reiästä. Jokin epämääräinen ja painava oli jyrännyt seinän läpi, eikä kukaan osannut kertoa, mikä. Se pamaus, josta Vaarajoen nuoriso oli raportoinut, mutta josta kukaan ei ollut nähnyt mitään.” Luin loput reportaasin tekstit mieleni sisällä ja pidin kiirettä, sillä ensimmäiset tihkusateen pisarat satoivat hennosti iholleni.

”Epäuskoiset poliisit olivat päättäneet tutkia vielä luostarin hämärän kryptan ennen lähtöään hylätyltä hautausmaalta. Virkain-toiset poliisit olivat kiertäneet raunioluostarin taakse, jossa kryptan sisäänkäynti sijaitsi. Kauniilla metalliportilla sinetöity krypta oli rakennettu kiinni Läntisen lähteen luostarin kellariin. Poliisit olivat murtaneet muumiokryptan metallikoristeiset rautaportit, joita vanha ruosteinen ristinmuotoinen lukko piti kiinni. Poliisit olivat tutkineet taskulamppujen valossa vanhoja luolamaisia käytäviä, jotka näyttivät olevan aavemaisen koskemattomia. Vuosien saatossa Läntisen lähteen tunkkaiseen kryptaan oli kerätty lukuisia luostarioppilaita, joiden huhuttiin palvelevan isä Valentinoa tuonpuoleisessa. Muumioita oli tuettu kryptan seinille köysin ja kepein. Hämähäkkien seitit ja hento ruskea tomu olivat peittäneet koko kryptaa, eikä missään ollut näkynyt elävien käsien jälkiä...” Luin vihrein viirusilmin, miten poliisien matka oli taittunut kryptan sisällä.

”Mietteliäät poliisit olivat arvelleet, että mahdolliset jalanjäljet olisivat näkyneet heti lattian tomussa. Kukaan ei ollut koskenut tuhkauurniin tai muumioihin, ja vanhat ruskeat luut ja niiden hautalahjat olivat saaneet olla rauhassa paikoillaan. Silti epäilyksen mato oli nakertanut vanhemman konstaapelin aivoja, kun hän oli epäillyt jotain kauheaa tapahtuneen isä Valentinon kryptassa. Kaikkialla oli ollut liian koskematon. Vanhempi konstaapeli oli johtanut partion kaksi nuorempaa jäsentä mukanaan isä Valentinon kultakoristeiselle hautatuolille asti. Kauhukseen he olivat havainneet isä Valentinon muumion kadonneen rauhaisalta paikaltaan. Jalokivin koristeltu hautatuoli oli nököttänyt tyhjillään taskulampun kirkkaassa valokeilassa. Kultakirjailtuun luostaripukuun puettu munkkivainaa oli vapaalla jalalla, eikä kukaan tiennyt, missä.”

”Poliisit olivat miettineet kaksi sekuntia sitä, oliko vanha Isä avustettu ulos, oliko hän kävellyt itse ulos kryptasta vai oliko isä Valentinon luuranko peräti leijunut omille teilleen. Poliisit olivat pian muistaneet aiemmat valokaaret, joita oli nähty leijuvan Läntisen lähteen hautausmaalla. Punavalkoisen valokaaren ja perässä haikuneen harmaan valokaaren. Kauhea ajatus kouraisi poliiseja, olisivatko valokaaret voineet herättää isä Valentinon henkiin. Koskematon krypta, valokaaret ja kadonneet muumiot eivät sopineet yhteen millään mittakaavalla. Kahu oli kourinut poliiseja, kun he olivat juosseet kilpaa ulos isä Valentinon kryptasta. Ironiaa! Minä olisin juossut toiseen suuntaan! Olisin myynyt vaikka oikean käteni siitä ilosta, että olisin saanut seurata tapahtumia aivan vierestä!” Hihkaisin innoissani, kun liimasin sirot kasvoni lähemmäs sanomalehden reportaasia. Oli kiire, sillä äkäinen tuuli repi jo lehtiä ja heikkoja havuja irti taloni pihapuista. Sanomalehden lukeminen valkoisen puisen taloni etupihan terassilla alkoi olla liian vaarallista ja hankalaa.

"Kuten vanha mestarini tapasi sanoa; pelota, älä pelkää. Arvokas ulkoileva muumio ja iso karmiva reikä raunioluostarin alttariseinässä on täytynyt tehdä hyvää poliisien hermoille. Arvostan heitä! Kuka tahansa ei uskaltaisi mennä katsomaan, mistä olisi kysymys. Voimakkaista värillististä valokaarista ja avonaisista haudoista puhumattakaan. Minulle herää ensimmäisenä kysymys, kuinka kauan isä Valentino on ollut ulkoilemassa. Kertoisin heti jos tietäisin. Toiseksi, kauan sitten kuollutta ei liikuta helposti ruumista rikkomatta. Yliuonnollinen tapahtuma on saanut isä Valentinon liikettä. Hyvässä vai pahassa? En tiedä vielä." Hymähdin mietteilläni ääneen, kun vastailin omiin kysymyksiini. Olin kuullut kultaisia kalleuksia rakastavasta isä Valentinosta, joka aikoinaan hallitsi kurilla ja kepillä Läntisen lähteen luostariyhteisöä. Jatkoin sitkeästi sanomalehteni lukemista tihenevässä tihkusa-teessa, sillä jäljellä oli enää padre Marcusta koskeva osuus.

"Läntisen lähteen luostarin viimeinen munkki, tukeva padre Marcus oli ollut isä Valentinon ahkerin oppipoika. Marcus oli ollut läsnä, kun isä Valentino nukkui pois. Kauhutarina kertoo, että padre Marcus oli ollut vastuussa isä Valentinon hautavaatteista sekä kryptaan saattamisesta. Ei vuottakaan isä Valentinon kuolemasta, kun vuonna 1875 Kippenburgin tiilitehtaalta levinneestä maastopalosta syttynyt luostari surmasi uskollisen padre Marcuksen. Vaarajoen Sanomien reportaasissa mainitaan, että luostarin nokisiin raunioihin hautautuneen padre Marcuksen rauhattomat jäänteet suojelisivat luostarin aarteita edelleen. Aarteita on, mutta missä siellä? Läntisen lähteen luostari ei ole mikään pieni rakennus, edes raunioina." Hymähdin itsekseni ja silmäilin nopeasti loput tekstit Vaarajoen Sanomien reportaasista läpi.

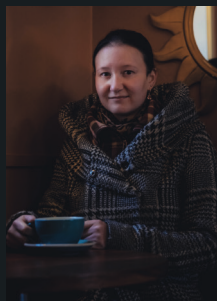
"Sitkeän perimätiedon mukaan padre Marcus jäi palaviin raunioihin mystinen kultalipas käsissään. Keskikokoisen kultalippaan reunat olivat sulaneet kiinni luostari-isän luisiin käsiin, eikä kukaan ollut uskaltanut irrottaa lipasta padren palaneista käsistä.

Jäi kaameaksi mysteeriksi, minne padrella oli ollut kiire todella arvokkaan kultalippaan kanssa. Pian Kippenburgin maastopalon rauhoituttua arvon padrevainaa haudattiin salaiseen kalmistoon kultainen lipas käsissään. Jotkut epäilivät Pohjoisen poikien yrittäneen varastaa padren kultalippaan, mutta minä sanon heidän vain yrittäneen. Padre Marcuksen karmea kuolinilme vie veret vankimmistakin suonista. Mikä hirveintä, padren ruumiin mädäntymisaste on pysähtynyt siihen päivään, kun kultalipas paloi kiinni hänen luisiin käsiinsä. Mitä yliluonnollista kultainen lipas sisältää? Edes minä en tiedä vastausta siihen kysymykseen.”

Kun nostin vihreiden viirusilmieni katseen sanomalehdestä, huomasin kahden ison miehen askeltavan ärhäkkää kävelyvauhtia kohti taloani sakenevan tihkusateen saattelemina. Olin isoja miehiä puolet pienempi kooltani, joten arvasin jääväni alakynteen, jos he päättäisivät käydä minuun käsiksi. Valkoinen pitkähihainen pitsipaitani loisti värillään tihkusateen läpi. Musta pitkä merenneitohelmainen hameeni alkoi hulmuta tuulessa, sillä pahuus seurasi näitä miehiä, jotka olivat matkalla luokseni. Molempien ohuiden ranteideni kymmenen kultaista ohutta rannerengasta alkoi räpsä valkoista kipinää. Oliko minua lähestymässä toinen aave-avaimen vartija, vai odottiko toinen vartija jossain lähistöllä? Seurasiko hän näitä luokseni askeltavia miehiä, vai oliko toinen aave-avaimen vartija jäänyt näiden miesten vangiksi? *”Keitä miehiä tuolta tulee? Omasta mielestäni en odota vieraita. He lähestyvät Hailahden tuulen puolelta. Haistan tuulen mukana metallin ja murskatun puun sekoitelman. Haju korostuu entisestään, sillä miehet ovat sateesta märkiä. Se tarkoittaa, että he ovat taittaneet pidemmän matkan päästäkseen luokseni... meriteitse ehkä? Hailahden kautta?”* Murahdin samalla kun mulkaisin vihrein viirusilmin hiekkaiselle metsätielle. Peltoaukean läpi metsätielleni kävelleet miehet kiihdyttivät askeleitaan, kun he huomasivat minun huomanneen heidät.

Leidi Johanna on Vaarajoen kunnan ainoa Näkijä. Hän oli Tuonelanmäen noita, joka tiesi muinaisen maailman hautausmaista ja hautareliikeistä lähes kaiken. Kunnan poliisi on voimaton selvittämään hylätyn hautausmaan outoja valoilmiöitä tai raunioluostarin itsestään soivien urkujen mysteeriä. Urkujen soittajaksi huhutaan tulipalossa menehtynyttä luostariveljeä, joka muistelee menneitä messujaan noen mustaamien urkujen ääressä. Asiaa selvittämään vaaditaan Leidi Johannan kaltainen mestarimystikko.

Leidi Johannan salapoliisityön myötä tutustumme näkymättömään henkien ja aaveiden maailmaan, jossa selviytymiseen tarvitaan Johannan kaikki sielulliset ja yliluonnolliset kyvyt. Kuolleiden kalmanhuuruinen valtakunta osoittautuu hengenvaaralliseksi paikaksi – jopa jo kertaalleen kuolleille.

Johanna Torkkola oli kiinnostunut kirjoittamisesta jo pikku tyttönä. Hän kirjoitti ala-koulussa pitkiä aineita, osa annetuista aiheista, osa hänen omista ideoistaan. Johannan mielialheeksi kehittyi myöhemmällä iällä hautausmaa-aiheiset tekstit ja omakohtainen nekromantia. Johannan omat elämäkokemukset ovat ohjanneet hänet kirjailijan uralle, joista ensimmäinen teos Nekropolis on hänen elämäkokemuksistaan ideointia saanut teos. Johanna on luonut mielenkiintoisella tavalla tekstiensä kautta fantasiapohjaisen sillan elävien ja kuolleiden maailman välille. Johanna aikoo kirjoittaa useamman kirjan kirjailijan urallaan fantasiamaailman eri aihepiireistä.

BoD

